

Th. Nielsen: Jeg ved ikke, om det var en personlig Adresse, det ærede Medlem gav sine Ord. Jeg kender ikke en saadan politisk Hær her i Landet, der er løbet over til Tjenden. Jeg ved ikke, hvortil det ærede Medlem sigter; jeg føler mig ikke ramt af det.

Formanden: Det er vel ikke værd at forfølge dette videre. Overhovedet er der faldet Ytringer, som vare stærkere end egentlig ønskelig, men det har kun været Udtalelser af en individuel Mening. Som saadanne faa de staa, men at gaa videre i den Retning, der senest er betraadt, vilde jeg ikke finde heldigt.

Krigsministeren (Barnson): Inden Forhandlingen slutter, skal jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger, der dog paa dette Tidspunkt ikke skulle blive synderlig vidtløftige. Jeg vil blot tilføje et Par Ord med Hensyn til enkelte Bemærkninger, der ere faldne. Jeg skal først henvende mig til det ærede 12te kongevalgte Medlem (Hedemann), som talte umiddelbart efter mig, og som spurgte mig om min Stilling til Lovforslagets Bestemmelse angaaende Uddannelsen af Befalingsmændene, hvad jeg før ikke udtalte mig om. Jeg skal med Hensyn dertil bemærke, at jeg ikke har noget imod Forslaget, som det nu foreligger. Jeg kan godt slutte mig dertil. Jeg kunde ganske vist ikke selv fremsætte et saadant Forslag; thi det hører ogsaa med til de Ting, som i 1867 blev slaaet fast — lige som det, at alt vaabenbægtigt Mandskab skal vaabenøves —, at ingen kan blive Befalingsmand uden først at have tjent som Rekrut, uden først at have gennemgaaet en Rekrutskole. Men jeg kan ganske slutte mig til den Opfattelse, som nu er kommen frem; thi jeg var ogsaa i sin Tid af den Mening, at det da fastslaaede Princip i mange Henseender var urimeligt. Det er nemlig ingen Nytte til, at unge Mennesker, som i øvrigt ere oplagte til f. Eks. at blive Officerer, først absolut skulle begynde som Rekrutter. Naar de komme i en dertil særlig egnede Stole, hvor de kunne gaa langt hurtigere frem, kan man baade give dem en videre Uddannelse og hurtigere komme til et Resultat for deres Bedkommende. Det samme gælder rimeligvis ogsaa om Underofficerer, men det vil jeg dog ikke udtale mig saa afgjort om. For Officerernes Bedkommende vil jeg derimod fastholde dette bestemt. Hvis et saadant Forslag kan gaa igennem, har jeg altsaa ikke noget mod det; men jeg frygter unægtelig for, at der fra det andet Tings

Side skal gøres alle de gamle Indbendinger gældende derimod. Det ærede Medlem talte ogsaa om, hvor vidt jeg troede, at Officerer efter disse Bestemmelser kunde forsættes fra det ene Vaaben til det andet, eller om det var nødvendigt dertil at træffe andre Bestemmelser. Jeg tror ikke, at man efter de gældende Bestemmelser kan forsætte Officerer fra et Vaaben til et andet. Jeg anser det ikke for gørligt, og derfor ser det heller ikke. Hvis man altsaa vil, at dette skulde kunne ske, maatte der sættes ny Bestemmelser ind i Loven. Men jeg tror ikke, at det vilde være heldigt at vedtage saadanne. Jeg tror ikke, at de Uddannelser, som her ere foreslaede, ere saa store, at der vil være tilstrækkelig Grund dertil, idet det jo vanskeligt vil kunne gøres, uden at man derved kommer til at forurette den enkelte. Den, som en Gang har valgt sit Vaaben efter bestaaet Eksamen, den, som efter en meget god Eksamen f. Eks. har valgt Artilleriet, og som har gjort sin Beregning over, at han har saa og saa mange Formænd, inden han kan blive Kaptajn, vil ikke holde af at faa ny Formænd fra andre Vaaben, som ikke have den Uddannelse, som han har, slubbet mellem. Jeg tror derfor, at man naar sig bedre ved at lade Tilgangen til Artilleriet blive saa tilstrækkelig, som den skal være, efterhaanden; det vil jo ikke være mange Aar. Efter min Mening vil baade Vaabnet og de unge Mennesker være bedst tjente dermed.

Hvad enkelte Udtalelser angaar, der ere faldne fra forskellige Sider, særlig fra det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) og det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen), skal jeg kun gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg tror, at det vilde trække Tiden for langt ud, hvis man optog Diskussionen med dem. Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds kom igen, som saa ofte, ind paa den finansielle Side af Sagen. Han var ikke tilfreds med, hvad jeg havde sagt, at vort Militærbudget var et forholdsvis billigt Budget, og et Budget, som baade i Modsetning til andre Budgetter her i Landet og til andre Landes Militærbudgetter havde været en overordentlig ringe Stigning underkastet. Jeg vedbliver imidlertid at paastaa, at vort ordinære Militærbudget — det er det, der er Tale om; jeg skal bagefter tale om det ekstraordinære Budget — i de sidste 25 Aar kun er steget 22 pCt., altsaa ikke er steget i tilsvarende Forhold som Befolkningen, idet det ikke en Gang er en Stigning med 1 pCt. om Aaret, og jeg før paastaa, at det ærede Medlem ikke kan paavise noget andet Land,